

**LISA
JACKSON**

NOVICKA

LISA JACKSON

NOVIEKA

2013

Copyright © 2011 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2013 by Marie Čermáková-Frydrychová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *DEVIOUS*, vydaného nakladatelstvím
Kensington Publishing Corp., New York 2011,
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Knebllová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2013

ISBN 978-80-7303-818-2

1

„Je čas.“ Hlas zněl zřetelně.

Camille se usmívala, jen sama pro sebe, a pocítila naprostou úlevu, když konečně protáhla poslední knoflíček poutkem. Prohlížela se v maličkém zrcadle a upravila si závoj.

„Jsi jako bělostné zjevení,“ promluvil její otec.

Jenže on tady ve skutečnosti není, že? Nepovede ji uličkou v kostele. Ne, ne, jistěže ne. Zemřel už před lety. To se alespoň domnívala. Jenže její otec nebyl její otec..., jen zákonný zástupce. Je to tak? Rychle pomrkávala, celá omámená. Snažila se vyčistit si hlavu, setřást ze sebe pocit odhmotnění, který se jí zmocnil.

Vždyť je tvůj svatební den, nervozita ti šálí smysly.

„Ženich čeká.“ Hlas ji znovu pobídl a ona uvažovala, jestli na ni někdo skutečně mluví, nebo zda si to jen představuje.

Ty hloupá, samozřejmě je to doopravdy!

Vyšla z malého pokoje, kde se oblékala, a nejistě kráčela ztemnělou chodbou osvětlenou pouze několika mihotavými plamínky v nástěnných svícnech. Byla tma, přesto se zdálo, že se chodba třpytí.

Kráčela po širokém schodišti se stupni naleštěnými tisíci chodidel spěchajících nahoru či dolů a mířila k menší kapli, věděla, že tam čeká.

Srdce jí bušilo vzrušením.

Krev jí zpívala v žilách.

Jak překrásná, překrásná noc!

Dlaní sjížděla po dlouhém hladkém zábradlí, konečky prstů jí klouzaly po naleštěném dřevě.

„Pospěš,“ prikázal jí znovu ochraptělý hlas a ona málem zakopla o lem šatů. „Nesmíš ho nechat čekat!“

„Nenechám,“ slíbila a hlas jí zněl z velké dálky, jako by se rozléhal v tunelu. Nebo jen v její hlavě.

Nadzvedla si sukni, aby se pohybovala rychleji, chodidla jí pleskala na podlaze. Cítila se lehká, jako by plula vzduchem, očekávání ji pohánělo kupředu.

Měsíční světlo dopadalo dovnitř vysokými vitrážovými okny a vrhalo na podlahu matné barevné vzory. Když docházela do kaple, nohy se jí zvláště viklaly, jako by kráčela na vysokých podpatcích.

Jenže ona byla bosá; chlad kamenné podlahy jí pronikal chodidly.

Chudoba, čistota, poslušnost.

Ta slova jí vířila hlavou, když se otevřely dveře do kaple a ona vešla. V duchu slyšela hudbu, hlasy andělů stoupaly vzhůru věžemi katedrály svaté Markéty za dne, který byl jejím svatebním.

Za noci..., je noc.

Na oltáři poblikávaly svíce a nad hlavou se jí vznášel mohutný kříž, připomínal jí Kristovo utrpení. Poklekla před ním a pokřižovala se. Pak pomalu pokračovala dopředu.

Chudoba, čistota, poslušnost.

Prsty probírala hladké kuličky růžence a hudba v její hlavě sílila.

V okamžiku, kdy docházela k oltáři, se rozezněl kostelní zvon a ona poklekla před přítomností Boží. Byla připravena ke slibu, odhodlaná věnovat svůj život tomu, kterého milovala.

„Skvělé..., skvělé..., vynikající.“

Camille sklonila hlavu v modlitbě a poté ještě vkleče vzhlédla ke kříži, viděla rány na Kristově vyhublém těle, uvědomovala si jeho oběť za své vlastní pozemské hříchy.

Ach ano, zhřešila.

Několikrát.

Nyní se jí dostane rozhřešení.

Bude milována.

Navždy.

Zavřela oči a s námahou skláněla hlavu. Najednou jí připadala těžká, ruce neobratné. Kaple se posouvala a ztemněla a sochy – panenka Maria i andělé u křtitelnice – na ni zničehonic upíraly obviňující pohledy.

Slyšela, jak na kamenné podlaze zaskřípala bota, a její radostný, krásný a bezstarostný pocit ustoupil obavám.

Nepodléhej. Dnes večer ne...

Ale dokonce ani svatební šaty jí už nepřipadaly lehoučce hedvábné; látka byla náhle drsná a hrubá a čpěla zatuchlinou.

Pod dusivým závojem jí naskakovala husí kůže.

Ne, ne, ne..., to je špatně.

„Nyní to tedy víš,“ káral ji hlas tak blízko ucha, až se před jeho sykotem přikrčila. „Odplatou za hřích je totiž...“

„Smrt,“ zašeptala.

Krev jí ztuhla v žilách čirou hrůzou. *Ach Bože!* Vyděšená do morku kostí se neobratně snažila vstát.

V tom okamžiku na ni dopadla rána Osudu.

Růženec jí kdosi vyrval z rukou, kuličky se jí prodíraly mezi prsty a kůží, nakonec se rozsypaly a poskakovaly po podlaze.

Camille dělala, co mohla, aby se postavila, ale podlamovala se jí kolena a najednou měla nohy jako z vosku. Pokoušela se držet zpříma, ale bylo příliš pozdě.

Silná šňůra jí omotala hrdlo a stále se utahovala.

NE! Co je to?

Ostrá vyčnívající vlákna se jí zabodávala do kůže jako tisíce jehliček.

Zmocnila se jí panika.

Ne, ne, ne! To je všechno špatně!

Pomozte mi!

Bolest jí pronikala tělem jako doběla rozžhavený meč. Cukla sebou dopředu, chtěla útočníka setrást, ale měla přiškrcenou dechovou trubici. Snažila se lapat po vzduchu, ale nemohla se nadechnout. Plíce, Kriste Ježíši..., plíce se jí tou námahou napínaly k prasknutí.

Pane Bože, co se děje?

Proč?

Apsida se s ní náhle roztočila, vysoký klenutý strop kroužil nad ní, zrůda za jejími zády přitahovala smrtící šňůru pevněji.

Hrůzný děs jí zatal do mozku své spáry. Camille se zoufale pokoušela osvobodit, znovu kopala a svíjela se, ale její tělo nereagovalo, jak by mělo. Síla za ní byla drtivá, škrtidlo se jí zaryvalo hluboko do krku.

Cítila, jak jí za očima tepe krev, jak jí duní v uších.

Snažila se škrtidlo na krku uchopit, ulomila si nehet.

Prohýbala se v zádech neskutečnou námahou.

Bojovala ze všech sil, ale všechno bylo zbytečné.

Prosím, prosím, prosím! Drahý Otče, ušetři mě! Zhřešila jsem, ale prosím...

Uklouzly jí nohy.

Ochable bila kolem sebe, opouštěla ji síla.

Ne, Camille. Bojuj! Nevzdávej se! Ne! Někdo tě zachrání.

Pohledem se znovu soustředila na kříž, obraz Kristova ztrápeného obličej se však mlžil. *Je mi líto...* Najednou se cítila velmi ochablá, pokusy vzepřít se byly slabé a marné.

Její silné tělo podlehlo.

„Prosím,“ pokoušela se žadonit, ale zvuk z ní vycházel chrčivě a příliš tiše, nesrozumitelně.

Démon, který si dovolil vstoupit do této kaple, zrůda, která poskvrnila posvátnou půdu, ji držela pevně. Stahovala šňůru. Nepolevovala. Temné úmysly jí propůjčily vražednou sílu.

Camille měla plíce jako v jednom ohni a srdce jí bušilo tak hlasitě, až si byla jistá, že snad pukne. Oči vytřeštěné strachem viděly jen rudou břечku.

Ach, drahý Otče, ta bolest!

Znovu se pokusila vtáhnout do sebe trochu vzduchu, ale nepodařilo se jí to.

Plíce křičely.

Brutální síla poháněná chladným, temným hněvem stahovala škrtidlo stále pevněji.

Tělem jí projela mučivá křeč.

„Děvko,“ obvinil ji hlas. „Dcero Satanova.“

Ne!

Otevřela oči, znovu viděla Krista na kříži, šarlatový závoj zamžil jeho dokonalý obličej, slzy se mu řinuly z očí jako krvavé krupěje.

Miluji tě.

Zalil ji příval obrazů hříchů jejího života, stříbřité záblesky obličejů, jimž ublížila. Matka a otec, sestra, nejlepší kamarádka..., tolik lidí, někteří z nich ji milovali..., nevinní.

To je trest, uvědomila si, nechala ruce klesnout od krku dolů, aby se poškrábala na břicho, a na chvíli je zastavila v podbřišku.

Bzz! Cvak! Před očima jí blesklo oslepující světlo; vzápětí se vše propadlo do tmy.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, smyj ze mě úplně mou vinu..., odpusť mi, neboť jsem zhřešila...

„Ach jo, kristepane!“ Valerie mačkala znovu a znovu klávesu Escape, jako by tím mohla nějak vrátit život svému starému počítači oplývajícímu prehistorickou diskovou jednotkou a občasnou tvrdohlavou vzpurností. „No tak, no tak!“ mumlala přes zaťaté zuby, ale nakonec se vzdala, protože nedokázala zatracený notebook vypnout jinak než vyjmutím baterie.

A bylo rozhodnuto! Zítra začne shánět nový počítač bez ohledu na neutěšený stav svého konta. Ještě stále měla na kreditní kartě trochu prostoru k utrácení, ale jakmile si koupí nový notebook, překročí i limit karty.

Cena za rozvod, řekla si lhostejně, když shodila vzpurný notebook na pomačkané prostěradlo. Měla na sobě pyžamový kabátek jiného vzoru než kalhoty, ale to jí nevadilo. Přešla do kuchyňky malého domku a strčila hlavu pod kohoutek, aby se napila. Potom vyhlédla z okna zmáčeného dešťovými kapkami do neklidné neworleanské noci.

Vzduch byl vlhce teplý, s příslibem nadcházejícího léta, a Val cítila, jak se potí. Okno tedy otevřela a vpustila dovnitř vlhký pach močálů vanoucí od pomalu plynoucí řeky. Z dálky slyšela hukot aut na dálnici, vytrvalý hluk, který soupeřil s vrzáním cvrčků a kvákáním žab.

Zvony v klášteře svaté Markéty odbíjely bezúspěšnými údery půlnoc.

Val ucítila, jak jí nevysvětlitelně naskočila husí kůže. Její policejní instinkt se rozjel na plné obrátky a znovu měla dojem, jako by ji někdo sledoval a skryté oči z ní nespouštěly pohled.

„Přehánělas to s vědeckofantastickými filmy v televizi,“ řekla si. „Mělas příliš často noční můry.“

Na prchavý zlomek vteřiny jí bleskla hlavou vzpomínka, která se jí ostrými špičkami zarývala do mozku jako střep. Plíživé zlo. Nepopsatelné. Nicméně hmatatelné.

Při tom pocitu jí tuhla krev v žilách. Zlověstná stvůra, zahalená v černém, odporně páchnoucí, s krutým pohledem, se stále zvětšovala. Hrozivě. Ze spárů jedné ruky jí visel řetěz.

Nikdo jí nepomůže.

Nikdo ji nezachrání.

Stvůra syčela a nechávala stříbřitou smyčku klesat stále níž.

Camille! napadlo s hrůzou Val. *Tenhle démon chce Camille...*

Děsivý netvor vmžiku zmizel, stáhl se kdesi do vzdálených koutů její mysli. Val s ním měla zkušenosti a věděla, že tam zůstane, dokud, nikým nezván, znovu nevyleze ven a nezvětší se.

„Nech mě na pokoji,“ bručela polohlasem a nevyšimla si zjevných chloupků na ruce. Zlý duch byl pouhým výplodem její představivosti, ničím víc. Vyrovnaná žena při smyslech podobným věcem nevěří.

Val se snažila uklidnit a zhluboka se nadechla. Kostelní zvony od svaté Markéty stále žalostně vyzváněly nocí. V útrobách ucítila mrazivý chlad, křečovitě se zachytila okraje kuchyňské linky, aby neupadla, a přinutila odporné zjevení stáhnout se tam, kam patřilo – do nejtemnějších, nejhlubších zákrutů její mysli, do propastí, kam se přičetnost neodvažuje vstoupit.

Nevydávej se tam, varovala se v duchu. *Nevydávej se tam.* Setrvání u obrazů mysli by jen vytvořilo sebenaplňující a ohavné proroctví.

„Všechno je v pořádku,“ promluvila nahlas, přestože se vnitřně celá chvěla. Trásla se strachem, který se v sobě snažila potlačit. Nikdo o něm neměl vědět. Byla silná žena. Nemínila dovolit nočním můrám ani představám vytvořeným jejím ochotným mozkiem, aby jí děsily. „Prokristapána, vzchop se!“

Silou vůle se pustila linky a své iracionální obavy zaplašila. Přesvědčovala se, že je zkrátka vystresovaná. Kdo by nebyl? Nadcházející rozvod, ztracená kariéra, podnikání potácející se na okraji bankrotu a Camille, jediná příbuzná, rozhodnutá složit slib věrnosti Bohu v klášteře jako vystřiženém ze středověku! A k tomu ještě sestřin poslední e-mail. Zneklidňující.

Val přemýšlela o svaté Markétě, o klášteře a staré katedrále, kde její sestra nakonec složí svůj řeholní slib.

Pokud ji nechají.

Stále jí to připadalo pro společenskou dívku jako Camille velmi netypické. Vždycky měla nějakého přítele, vždycky se potýkala s průšvihy. Podle toho, co Valerie o svaté Markétě věděla, důvodně pochybovala, že by hříchy její sestry mohly být v tomto prostředí snadno odpuštěny. Klášter svaté Markéty se svými zamčenými branami, zastaralým způsobem komunikace a přísnými pravidly připomínal spíše středověkou pevnost než dům Boží. Byl izolovaným místem, kolem něhož se hnal kupředu zbytek jednadvacátého století. Lidé žijící na oné posvátné půdě se navraceli k uplynulým dobám, v nichž převažovaly archaické konvence, krutá disciplína a předpotopní názory. Možná tomu tak bylo kvůli abatyši, tedy matce představené, nebo jak si ta stará babice sestra Charity vlastně říkala. Byla reliktem dob tmavých hábitů, práskání nicnetušících žáček rákoskou přes prsty a nadužívání výhrůžek a strachu namísto chvály. Sestra Charity byla stejně dozorkyní jako vůdcem.

Proč se vůbec Camille rozhodla složit řeholní slib v tak přísné instituci, jako byl klášter svaté Markéty, zůstávalo zahaleno tajemstvím.

Ale ne, žádné tajemství. Důvody znáš – jen si je nedokážeš otevřeně přiznat.

Ssst!

Sestře Lucii pronikl do mozku šepot zla.

Prudce otevřela oči do černočerné tmy svého pokojíku v klášteře. Měla husí kůži a v ústech kovovou pachuč. *Bože na nebesích, prosím, ať je to jen dozvuk zlého snu, noční můry...*

Ssst!

Uslyšela to znovu, hrůznou předzvěst toho, co se má stát. Shodila ze sebe tenkou příkrývku a sklouzla na kolena; noční košile se rozložila symetricky na zem kolem ní. Instinktivně sáhla po růženci přehozeném přes kovový sloupek postele. Pokřížovala se krucifixem a tiše začala odříkávat modlitbu, rty se jí ve tmě bezhlesně pohybovaly, cítila studený pot v zátylku. „Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země...“ A skutečně věřila. Zaníceně. V tomto rituálu, který se naučila v dětství, obvykle nacházela velkou úlevu. Ve chvílích obav nebo potřeby hledala útěchu v probírání lesklých korálek mezi prsty a šepem pronášených modlitbách, které ji přibližovaly Bohu.

Ssst! Kdesi pod kůží jí znovu zasyčel elektrizující záchvěv a ihned se jí orosilo čelo.

Tady ne, ach, prosím... v klášteře ne! Její modlitba se přerušila. Lucia tedy začala znovu, pevně zavírala oči, opírala se lokty o tenkou matraci, v hlavě jí bušilo.

Znovu se dotkla krucifixem čela a začala drmolit řadu modliteb, které se jí vybavovaly tak snadno.

To musí být nějaká chyba, pomyslela si divoce, když jí ze rtů splývala známá slova. Od chvíle, kdy vstoupila do kláštera svaté Markéty s úmyslem složit závěrečný slib, neměla žádné „příhody“, jak to označovala její matka. Myslela si, že je zde v bezpečí.

„Věřím v...“

Ssst! Tentokrát hlasitěji.

Temnotu pročísl bolestivý křečovitý záblesk.

Lucia se syčivě nadechla, upustila růženec, znovu modlitbu přerušila. Zvedla se a vzdala veškeré pokusy předejít nevyhnutelnému. Kráčela bosá po dřevěných podlahách, vycítila jemné chvění, předzvěst potíží, které vznikaly stejně spolehlivě jako hurikán nedaleko louisianského pobřeží. V duchu viděla kapli právě této farnosti a představy se jí míhaly před očima tak rychle, že jen mrkala.

Nezřetelný obličej.

Zažloutlé roucho.

Odporně tmavá sutana.

Zkřivené, mrtvolně bledé rty.

Zaklapnutí těžkých dveří.

Zkrvavený krucifix, rudé kapky stékající z posvátných ran Kristových.

Smrt, promlouval hlas přes hlasité praskání v jejím mozku.

Vběhla do chodby matně osvětlené nepravidelně rozmístěnými nástěnnými svícný a scházela po točitém schodišti. Prsty přejížděla po ohlazeném zábradlí, šla jistě, jako by podvědomě znala svůj cíl. Tmavými tabulkami olovnatého skla pronikalo bledé světlo, z noci stále ještě sálalo horko červnového dne.

Proč? přemítala Lucia horečně. Proč teď? Proč tady? O nic nejde..., byl to jen zlý sen. Vykrytalizoval všechny tvůj strach, nic víc.

Srdce jí nepravidelně tlouklo jako přerušované bubnování, obrátila se směrem ke kapli, menšímu svatostánku ve stínu obrovské katedrály. Měla pocit, jako by ji kupředu poháněla temnota, opřela se do vysokých dveří, které se lehce otevřely, a vstoupila do domu Božího. Kaple obyčejně bývala místem dobra a světla, odpuštění a usmíření, ale Lucia dnes večer vycítila, že zde číhá zlo, temné jako dáblova duše, a zůstává kdesi v záloze.

„Otče, prosím, stůj při mně.“ Smočila prsty ve svěcené vodě a pokřižovala se. Vstoupila do hlavní lodi chrámu, kde všechny její představy ustrnuly. Červené votivní svíce se mihotaly a vrhaly na kamenné stěny pohyblivé stíny. Ze stropní klenby visel nad oltářem masivní kříž. Z kříže kapli sledoval ve své nesnesitelné bolesti Ježíš.

Lucia se znovu pokřižovala. Tepání v její hlavě se proměnilo v silné dunění.

Koutkem oka zahlédla jakýsi pohyb – tmavou postavu v rozevlátém rouchu prchající ze dveří.

„Otče?“ zvolala, protože si myslela, že ten, kdo utíká z kaple, je kněz. Dveře se s cvaknutím zavřely. „Počkejte! Prosím!“ Vyrázila ke dveřím. „Otče! Ach, ne...“ Hlas jí odumřel na rtech, protože zahlédla zatřepotání lehoučké bílé látky, vlnitý krajkový okraj vzdouvající se na podlaze u první řady lavic.

Co to je?

Málem se jí zastavilo srdce.

Rychlý sled děsivých obrazů, které ji probudily ze spaní, se jí znovu míhal mozkiem.

Zažloutlé roucho.

Kruté rty.

Zabouchnuté dveře ve chvíli, kdy se rozezněly kostelní zvony.

Přesně jako předtím.

Šepot zla jí znovu dýchal za zády. Ve spěchu málem zakopla, bosýma nohama pleskala o chladnou kamennou podlahu a kroky se rozeznávaly až k vysokému klenutému stropu.

To není možné!

To nemůže být pravda!

Klopýtala, běžela, bála se, co asi objeví, ale spěchala k přední části apsidy, k oltáři a překrásným, nyní zašlým oknům z barevného skla. K vysokému stropu se tyčil kříž a z něj shlížel Boží syn ve své bolesti.

„Ach, Bože!“ vykřikla Lucia. „*Dios! Mi Dios!*“

Po zádech jí přeběhl mráz. Strnula hrůzou.

Před první řadou lavic spatřila zhroucenou postavu.

„*No, por favor, Jesús! No, no, no!*“

Při pohledu na ni jí ztuhla krev v žilách. Dívka v bílém ležela na zádech nedaleko křtitelnice. Lucia potlačila výkřik a padla na kolena vedle nevěsty oděné do potrhaných, chatrných svatebních šatů. Tvář jí zakrýval tenký roztřepený závoj.

Lucii se sevřel žaludek, protože poznala sestru Camille, měla bledý obličej, promodralé rty a vytřeštěné oči zírající do prázdna přes průsvitnou krajku.

„Ach, dobrý Bože...“ Lucia zalapala po dechu. Dotkla se ještě teplého Camillina těla, snažila se jí nahmatat na krku pulz v místech, kde měla drobné ranky. Bála se, že bude zvracet. Někdo Camille provedl něco takového, snažil se ji zabít. Pane Bože, je možné, že ještě žije? Neucítila náhodou slaboučký pulz? Nepatrný pohyb pod chladnoucí kůží? Nebo to je jen výplod její fantazie?

„Camille,“ žadonila zoufale Lucia a hlas jí selhával. „Nevzdávej to, prosím. Ach, prosím... *Mi Dios!*“

Nad hlavou se jí rozezněly zvony jako umíráček.

Vzhlédla. „Pomoc! Pomozte mi někdo!“ Její hlas stoupal k žebroví stropu a ozvěnou se odrážel zpět k ní. „Prosím!“

Zašeptala polomrtvé ženě: „Camille, jsem tady. Lucia. Vydrž to ještě. Prosím, prosím... Ještě není tvůj čas...“ Jenže kdosi rozhodl, že Camille musí zemřít, a Lucia i přes své pozitivní smýšlení věděla o jednom člověku, který si smrt Camille Renardové přál.

Zašeptala rychle Otčenáš, modlila se celou svou duší, pak se s očima naplněnými slzami sklonila ke Camillinu uchu. „Neodcházej.“ Noční košilí se pokoušela zastavit proud krve rozlévající se do velké louže z ran na Camillině krku.

Camille se nehýbala.

Oči upírala do prázdna.

Pleť měla popelavou. Chladnoucí.

Krvácení se zpomalilo a postupně ustalo.

Lucia byla šílená obavami. Musí něco udělat! Cokoli! *Pane Bože, prosím tě, neber si ji. Ne teď..., ještě ne... Ach, Otče!*

„Pomoc!“ vykřikla znovu Lucia, protože zde nechtěla nechat samotnou kamarádku, s níž se za uplynulý rok nesmírně sblížila, znala ji ale téměř celý život. Není možné, že umírá... Není možné...

Lucia měla plnou hlavu vzpomínek na sestru Camille, krásnou a pružnou, s tajnůstkářským úsměvem a obočím, které se dokázalo zvednout do neuvěřitelných výšin na znamení pobavení nebo nevěřičnosti. Měla mnoho trápení, ano, byla to žena s příliš mnoha tajemstvími. Lucia se s ní seznámila před dávnými lety, ještě než se nezávisle na sobě rozhodly zaslíbit se Bohu.

Se sevřeným hrdlem zašeptala: „Ještě není tvůj čas, Camille. Slyšíš mě? Neodcházej..., ne...“

Jenže ubohá zmučená žena zesnula, z neživé slupky, ve které se proměnilo její tělo, stoupal její duch. Násilně vytržený z těla.

„Ne..., prosím... Otče!“

Ozvala se dunivá rána. Kdesi se zabouchly dveře a zvony začaly znovu odbíjet.

Lucia vyskočila.

Někdo tam šel!

Výborně. „Zkus vydržet,“ promluvila směrem k sinalému tělu, byť intuitivně věděla, že je již příliš pozdě. „Pomoc je na cestě.“ Slova zůstala viset v chladivém nočním vzduchu.

Lucia se celá zachvěla, protože její mysl zahalily pochybnosti. Propletla si prsty s kamarádčinými a vyslala vzhůru další zoufalou modlitbu, zatímco zvony v kostelní věži pokračovaly v odbíjení příslušné hodiny.

Je pomoc skutečně na cestě?

Nebo se vrací člověk, který to Camille udělal?

3

Val už byla klidnější, její vnitřní rozechvělost pominula. Naplnila si oblíbený otlučený hrníček horkou vodou, postavila ho do mikrovlnky a sledovala, jak se na něm objevují skrytá písmena. Na masivním hrnku koupeném přes internet od televizní stanice ABC se totiž při zahřátí objevovali hrdinové seriálu *Ztraceni*, který kdysi nadšeně sledovala.

Hrnek jí dala Camille k Vánocům jako vzácnost, protože ho koupila ještě předtím, než televize odvysílala poslední díl dotyčného seriálu.

V dávných dobách, kdy nedovolily, aby mezi ně cokoli zatínalo klín. Dokonce ani Slade Houston.

„Ach, Cammie,“ zašeptala, a když mikrovlnka cinkla, zavrtěla Val nad jejich absurdními půtkami hlavou. S přehnanou opatrností uchopila ouško hrnku, vytrásla z krabičky poslední čajový sáček a ponořila lístky zbavené kofeinu do téměř vřící vody.

Ačkoli byla půlnoc, spánek k Valerii nepřicházel a určitě ještě několik hodin nepřijde, pokud tedy vůbec. Co vždycky říkal Slade? Že nespavost je jedním z důvodů, proč ji vůbec drží na okrsku; byla workoholička, která díky neschopnosti spát dokázala pracovat šestnáct hodin denně, přičemž dostávala plat za osm.

Ale co... Slade rád přeháněl.

Bylo to součástí jeho zvláštního kovbojského humoru.

Zatřásla hlavou, aby si uvolnila strnulou šíji, zavřela oči a na chvíli před sebou znovu spatřila obličej svého manžela:

hranáta brada porostlá strništěm, trochu křivý rošťácký úsměv a bělostné zuby zářící v obličejí opáleném po dlouhých hodinách práce na krutém texaském slunci. Oči mu doutnaly temně modrým kouřovým odstínem. Slade Houston. Tvrdý jako kámen, divoký kovboj, neodolatelně přitažlivý jako všichni vyvrženci – zkrátka zosobněný průšvih.

Proč o něm tedy dnes večer přemýšlí?

A včera také a předevčírem jakbysmet...?

„Pitomče,“ zamumlala polohlasem a silou vůle nechala Sladeův obraz zmizet. Někdy v uplynulých minutách utichly kostelní zvony. Výborně. Klid a mír.

Nicméně v ní přetrval zvláštní pocit, že dnes večer je cosi hodně v nepořádku, a nemohla si pomoci, aby necítila jistou nervozitu.

Zítří.

Zítří Camille navštíví bez ohledu na tvrdé machiavelistické metody, které na ni zkoušela uplatnit ta hrozná sestra Charity, aby ji odradila. „Je mi líto, ale momentálně svou sestru navštívit nemůžete. Máme zde přísná pravidla,“ prohlásila, když se Val posledně pokoušela zajít za Camille bez ohlášení. „Pravidla, jichž se držíme. Pravidla posvěcená Otcem.“

Ano, jistě. Pokud měla sestra Charity nějaké dobré úmysly, Val si ještě žádného nevšimla. Snad příště. Podle jejího názoru se velebná matka nechávala unášet opojným pocitem moci, který posilovala vědomím vlastní důležitosti a pokřiveným pohledem na náboženství.

Což je vždycky špatná kombinace.

A navíc kombinace, na niž tentokrát Valerie hodlala s ranním rozbřeskem zaútočit.

Dozněl poslední úder zvonu a s ním se prolínal zvuk kroků vycházejících zpoza zdí kaple. Lucia se dívala na mrtvou dívku a naskočila jí husí kůže. Pokoušela se modlit, avšak nenacházela slova. Kdo to mohl Camille udělat? Proč? A co ty prapodivné svatební šaty a řetízek drobných krvavých kapiček kolem krku? Co má tohle všechno znamenat?

Pohlédla na boční dveře. Zavřely se přesně v okamžiku, kdy dorazila. Srdce jí divoce tlouklo. Sestru Camille viděl na podlaze kaple ještě někdo další. Lucia překřížila cestu buď Camillinu vrahovi, nebo očitému svědkovi. Přeběhl jí mráz po zádech a uvažovala, zda je pomoc na cestě – nebo zda se útočník náhodou nevrací.

Lucia se pokřižovala, obrátila se ke dveřím a z plných plic zakřičela: „Pomoc!“

Boční dveře se otevřely tak prudce, až bouchly do zdi. Matka představená, impozantní žena v dlouhém černém hábitu, spěchala chrámovou lodí. Prošedivělé vlasy, obvykle skryté pod šátkem, měla rozčuchané a neupravené. „Sestro Lucy! Pro lásku Matky boží, co se děje?“ ptala se přísně. Sukně jí šustily na hladké podlaze, v obličejích měla nesouhlasný výraz, rty přísně sevřené. Náhle si uvědomila, kde se nachází, prudce se zastavila, rychle před oltářem poklekla a pokřižovala se přes svou plnou hrud.

„Sestra Camille...“ Lucia vstala s pohledem upřeným na Camillino tělo.

„Co je s...? Ach!“ Když matka představená obešla poslední lavici, prudce se nadechla. „Všichni svatí, stůjte při nás.“ Rozběhla se k oběti, široké sukně jí vlály kolem nohou, a u ležící dívky klesla na kolena.

„Pozdě. Je mrtvá.“

„Ale jak? Proč?“ zašeptala sestra Charity, jako by čekala, že jí Bůh odpoví, nakláněla se nad tělem a rychle se modlila. „Kdo by to chtěl udělat?“

„Nevím. Někdo tady byl ještě přede mnou,“ vyhrkla Lucia a snažila se oddělovat fakta od představ; od obrazů, které byly skutečné, oddělovat ty, které se vytvářely pouze v její hlavě. „Viděla jsem, jak se vzadu zavírají dveře.“ Ano, ano, to byla pravda. Ukázala na dveře vedoucí do zadní chodby. „A... myslím, že v té chvíli byla sestra Camille ještě naživu.“

Matka představená položila Camille prsty na zápěstí a přiložila jí ucho k nosu. Poslouchala, zda ještě objeví nějaké známky života. Lucia věděla, že je to marné.

„Co jsi zde pohledávala, sestro Lucy?“ obrátila se matka představená na Lucii a použila její formální jméno – svaté jméno, které přijala, když skládala řeholní slib.

„Já..., no, něco jsem slyšela,“ lhala Lucia, jako již v minulosti mnohokrát. Nikdo neznal její tajemství, ani duchovní, jimž se zpovídala.

„Něco jsi slyšela? Ze své cely?“

„Ano. Šla jsem na toaletu.“

Jako kdyby si matka představená v tu chvíli uvědomila, že rozhovor může počkat, a stále klečící vedle Camille přikázala Lucii: „Běž najít otce Paula. Pošli ho sem.“

„Neměly bychom zavolat policii?“

Matka představená zavřela oči, jako by se v sobě usilovně snažila zmobilizovat veškerou trpělivost. „Udělej, co říkám. Jakmile sem pošleš otce Paula, zajdi do mé kanceláře a zatelefonuj na tísňovou linku.“

„Jenže policii bychom měly uvědomit jako první...“

„Nediskutuj se mnou! Nejlepší, co pro sestru Camille můžeme udělat, je modlit se za její duši. A teď běž! Pokud se probudí ještě někdo další, pošli ho zpátky do pokoje!“ Její výraz nepřipouštěl odpor a Lucia se tedy obrátila a rychle kráčela právě k těm dveřím, kudy viděla někoho vycházet. Má poslat ostatní jeptišky zpátky do pokojů? Vlastně do cel. Malých jako psí boudy. Panebože, dobře věděla, že se na řeholnici *nehodí*. Rozhodně ne s tak nečistými myšlenkami.

Srdce jí tlouklo jako o závod, zavřela za sebou dveře a rozběhla se, jak nejrychleji uměla, přímo do kanceláře matky představené. Ať jí za to potom klidně potrestá, ale teď má přednost Camille. Otevřela dveře z mléčného skla a hnala se do soukromé svatyně sestry Charity.

Na policích podél stěn bylo všechno vzorně urovnáno – knihy, svíce, kříže, krásná amarylka s těžkým bílým květem a osamělý obraz papeže. Lucia obešla velký odřený stůl, před nímž tolikrát seděla na jedné z nepohodlných židlí pro návštěvy, ruce sevřené v obavách, protože jí matka představená kázala zpoza obrovské stolní desky z leštěného ořechu. Sáhla po těžkém černém sluchátku starého telefonu, reliktu někdy ze šedesátých

nebo sedmdesátých let, a rychle vytáčela tři čísla. Nervózně čekala, než se otočný číselník s cvakáním vrátí na místo, aby mohla vytočit další číslo v pořadí.

„Tísňové volání. Jaký máte problém?“ ozval se ženský hlas.

„Sestra Camille je mrtvá! Došlo tady k nějaké nehodě, v klášteře svaté Markéty, teda ne v klášteře, ale v kapli... a je mrtvá! Já... myslím..., že byla zavražděná. Prosím vás, rychle sem něčoho pošlete!“ Hlas se jí už třásl a s každým slovem zněl vyš.

„Na jaké adrese?“

Lucia vychrlila ulici, a když ji požádali, udala i své jméno a telefonní číslo kláštera.

„K jaké nehodě tedy došlo?“

„Nevím. Možná... možná ji uškrtili. Jediné, co vím, je, že zemřela, a momentálně je u ní matka představená.“

„Takže vražda.“

„Ach, to nevím! Potřebujeme pomoc! Prosím, prosím, pošlete pomoc!“

„Už vám tam posíláme vůz. Zůstaňte na telefonu.“

„Nemůžu... Musím to jít sdělit otci Paulovi.“

„Slečno Costová, nezavěšujte prosím. Zůstaňte na telefonu...“

Lucia žádosti neuposlechla, pustila sluchátko, nechala ho viset na šňůře ze stolu a co nejrychleji vyrazila ze zadních dveří kanceláře, které jinak používala pouze sestra Charity.

Když se Lucia hnala temnými chodbami s naleštěnými podlahami, po schodišti dolů a dvoukřídlými dveřmi ven na dvůr, srdce jí bušilo jako zvon. Přímo letěla, jako by měla v patách samotného Lucifera, proběhla ambitem omývaným deštěm a kolem kašny. Vítr hnal přes dlažební kameny vlhké listí a smýkal promáčeným lemem její noční košile.

Nikomu nemohla vyprávět, proč se uprostřed noci náhle probudila. Jak by to asi vysvětlovala? Kdyby někdo slyšel o hlasu, který ji vedl, o zvířeckém netvorovi, kterého nějakým způsobem pustila na svobodu, myslel by si, že se zbláznila. Koneckonců si to myslela i ona sama. Usoudila, že pokud jde o hlas v její hlavě, zůstává pouze mezi ní a Bohem. Nikomu jinému do toho nic není. Dokonce ani otci Paulovi, ani otci Frankovi. Mohli by si

myslet, že je v zajetí nečistých sil, což možná je, nicméně na sebe nechtěla obracet pozornost.

Nejde o tebe! Camille je mrtvá! Mrtvá! Kdosi ji zabil a její mrtvolu nechal ležet v kapli.

Hlas to nějak věděl. A probudil ji.

Ach, jak ji to všechno zneklidňovalo!

Proběhla dalšími dveřmi a zamířila pod portál, z něhož kapala voda. Řítla se ke dveřím otce Paula, kde zoufale zabušila.

„Otče!“ zakřičela a v bledém svitu lampy nade dveřmi příbytku otce Paula se celá chvěla. „Prosím! Otče! Stalo se... neštěstí!“

Přes šumění deště za sebou zaslechla kroky, vrzání kožených podrážek na vlhkých dlaždicích. Koutkem oka zahlédla ve stínu pohyb a z vrátek zahrady se vynořila tmavá postava. Lucia zalapala po dechu, ustoupila a málem zakopla o lem vlastní košile, protože se objevil vysoký muž s bledým přísným obličejem a zapadlýma očima, ve tmě noci téměř nerozeznatelnýma.

„Otče Franku,“ zašeptala, když mladšího kněze poznala. Přitiskla si ruku na ňadra a náhle si uvědomila, že jí studený déšť úplně promáčel bavlněnou noční košili, takže se jí lepila k tělu. Promáčená látka přilnula na kůži a v matném světle už vůbec nic neskrývala. „Došlo k neštěstí... nebo... nebo...“

S námahou polkla, protože znala tajemství sestry Camille, která se jí svěřila. Tajemství o tomto vysokém muži stojícím před ní. „V kapli je sestra Camille... Ona... je...“ A v té chvíli si všimla zkrvaveného okraje jeho sutany, z něhož v dešti stékaly na hladké, lesklé dlažební kameny chodníku načervenalé pramínky.

„Mrtvá,“ prohlásil a jeho ochraptělý hlas nebylo přes zurčení deště v okapech téměř slyšet. V očích měl zmučený výraz. „A je to má vina. Bože, odpusť, všechno je má vina.“

4

„Pořád nespíš?“ pronikl jí do snění Freyin hlas.

„Jako vždycky.“ Val se pokoušela své obavy o Camille ignorovat. Hodila sáček od čaje do dřezu a ohlédla se přes rameno ke klenuté chodbě vedoucí k hlavní budově. Když tento starý hostinec koupily, Val nesmírně lákalo bydlení v malých prostorách bývalé stodoly na kočáry přestavěné na obytný dům, zatímco Freya se nastěhovala do bytu hned za kuchyní. Freya se zrzavou hřívou kudrnatých vlasů a pihovatým obličejem se objevila jen v kraťasech a velkém tričku. Nesla si hrnek, v němž byla asi káva, s tak vysokým kopečkem šlehačky, až jí přetékala přes okraj. Freye se nějak povedlo slíznout kapku dřív, než dopadla na popraskané linoleum.

Freya měřila něco přes sto šedesát a stále měla vypracované tělo z gymnastiky, kterou provozovala na střední škole, a metabolismus ženy o dvacet let mladší.

„Vypadáš děsně,“ konstatovala Freya.

„Dík.“

„Fakt by ses měla pokusit spát.“

Kéž by to šlo. Obrátila se a opřela se zády o kuchyňskou linku. „My jsme holt ti nespavci.“ Problém se spaním měly obě.

Freya pozvedla hrnek jako k přípitku. „Já mám bez kofeinu. Ačkoli to nutně neznamená, že někdy v dohledné době usnu.“

„Já mám taky bez kofeinu. Nějaký čajík údajně na uklidnění.“ Val ochutnala. Usrkla horkou vodu a na špičce jazyka ucítila chuť

zázvoru a heřmánku. „Má to pomoci s uvolněním...? Počkej chvíličku, podívám se, co tady píšou, že to má zaručeně dělat.“ Zvedla prázdnou krabičku a četla, co stálo na štítku. „No jistě, tady to máme. Čaj na uklidnění je zaručenou směsí, která zmírňuje nervozitu s každým chutným douškem. Kombinace heřmánku se špetkou zázvoru a jasmínu vám navodí klid a pohodu.“

„No jistě,“ posmívala se Freya a nakrčila nos. „Navodí pohodu? Tobě? Ani omylem. Krom toho to zní nechutně.“

„Ne, jen poněkud nudně pro příznivce silných chutí typu trojitého karamelovo-čokoládového macchiata smíchaného s red bullem.“

„Moc vtipné.“ Freya si nemohla pomoci, aby se nezazubila, a vyšplhala na jednu z dvojice vysokých stoliček u Valeriina snídaňového pultu.

Freya Martinová, Valeriina kamarádka od osmé třídy, přesvědčila Val, aby investovala do osmipokojového penzionu v luxusní čtvrti Garden District několik bloků od St. Charles Avenue. Starobylá budova s honosným jménem Briarstone byla hurikánem Katrina poničena jen minimálně, ale její majitelé, Freyina prateta a prastrýc, se rozhodli, že už nemíní odolávat hurikánům pátého stupně. Vlastně ani netoužili být svědky stupňů jedna, dvě, tři či čtyři.

Tetička a strýček zkrátka měli v úmyslu co nejrychleji z Mexického zálivu vypadnout.

Freya chtěla zůstat.

Uzavřela tedy se strýcem Blairem a tetou Susií smlouvu a odkoupila jejich podíly. Nechali jí téměř všechn nábytek, naložili dodávku a odjeli na západ, kam se kloní slunce v podvečer, ve snaze najít suché klima, nové přátele – podobně migrující důchodce – a užít si nekonečných nocí při karetních hrách a martini koktejlech.

Valeriiným uším to momentálně znělo jako rajská hudba; měla neustále nervy nadranc.

Když ji Freya požádala, aby se stala její obchodní partnerkou, nacházela se Val na životní křižovatce. Freye nedalo mnoho práce přesvědčit ji, že investice do prastarého sídla s vrzajícími schody – o němž se tradovalo, že tam prý straší! – je nejlepší

nápad na světě. Hlavně proto, že bývalý zájezdní hostinec byl zhruba kilometr, tedy coby kamenem dohodil, od Camille a kláštera svaté Markéty.

Vzhledem k tomu, že se Freya nedávno rozešla s přítelem, s nímž společně bydlela, usoudila, že potřebuje obchodní partnerku. Poslala Valerii e-mail s podrobnostmi a Val po nové příležitosti radostně skočila.

Uzavřely smlouvu.

Jelito, kopyto, platí to!

A zbytek, jak rády říkaly, už vstoupil do dějin.

Někdy trochu nepříznivých dějin.

Když teď utichly kostelní zvony a Val slyšela zurčet dešťovou vodu v okapech, vrtalo jí hlavou, zda se rozhodla správně. Zase. A ten podivný pocit, který se jí zmocnil přednedávnem, v ní setrval. V duchu ho zaplašila, pohlédla k oknu, ale ve tmě samozřejmě kostelní věž neviděla.

„Oukej, ven s tím. Něco se děje, že?“ zeptala se Freya a narkčila obočí. „Počkej chvilku, zapomeň, že jsem se ptala. Ono se *vždycky* něco děje. Budu hádat, jo? Jde o Sladea.“

„Ne, nejde o Sladea,“ bránila se důrazně Val a Freya obrátila oči v sloup. Neskočila jí na to.

„Když to říkáš...“

„Věř mi, *nejde* o Sladea.“

„Vždycky jde o něj. Měly bychom o něm mluvit.“

„Ani omylem.“ Val se zamračila a přímo proklála Freyu mrazivým pohledem naznačujícím, aby o tématu rozhodně nezačínala.

„Fakt bys měla vědět, že...“

„Už jsme to řešily. Nechci o něm mluvit ani o něm přemýšlet, dokud nebudu muset. U soudu.“

„Ale...“

„Mluvím vážně, Freyo. Slade je zakázané téma.“ Skutečně se jí nechtělo o bývalém manželovi mluvit. A už vůbec ne dnes v noci, kdy si připadala tak vykořeněná.

Freya se na ni podívala, jako by ještě něco chtěla říct, ale raději si to rozmyslela. „Prima. Tak jen nezapomeň, že jsem to zkusila.“

„Nezapomenu.“

„Udělal něco, o čem nevím?“

„Možná.“ Val zvedla jedno rameno. „Kdo ví a kdo o to stojí?“

Freya otevřela pusku, ale než mohla znovu zmínit Sladeovo jméno, Val rychle promluvila: „Jde o Cammie, jasný? Přes týden se neozvala.“ Nad hlavou zaslechla praskání – staré dřevo domu pracovalo. Val měla chvíli pocit, že jsou to kroky. Zase duch, pomyslela si. Jenže na duchy v domě věřila Freya, Val nikoliv.

„Slyšelas to?“ zeptala se Freya. Na rozdíl od Valerie věřila v nadpřirozené věci.

„Dům si sedá.“

„Měl si sednout už před dvěma sty lety.“

Val obrátila oči v sloup.

Freya pochopila. „Dobrá, dobrá. Máš starosti kvůli Camille. Nekomunikuje. No a co? Já o Sarah nevím celé týdny – a to je přitom moje dvojče. Kdybys měla věřit literatuře o dvojčatech, podle všeho bychom byly na stejné vlnové délce a měly výjimečné...“ – naznačila do vzduchu uvozovky – „duchovní propojení.“ I ona obrátila oči ke stropu a usrkla kávy. „Tvrdí se, že dvojčata si vytvoří psychické pouto už v matčině lůně. Jenže k Sarah tato informace jaksi nepronikla.“

Val přejela palcem po otlučeném okraji svého hrnku. „Jenže Cammie je jiná.“

„Cammie má prostě jen spoustu práce. Však víš, povinnosti jeptišek. Modlí se, kaje se, koná dobré skutky, co já vím?“ Freya zakývala prsty volné ruky, jako by chtěla naznačit, že přece existuje myriáda věcí, které Cammie brání v komunikaci. „Možná složila takový ten slib mlčení.“

„Cammie?“ podivila se Val. Společenská, otevřená, provokativní – někdy až příliš – Camille Renardová? „Pamatuješ se snad na ni, ne?“

„Jo, jasně.“ Freya se kousla do rtu. „Vždycky samej průser.“

„To se nezměnilo,“ připustila Val a ten nepříjemný pocit se vrátil.

„Já vím, je to fakticky problém, že? Cammie prostě není stavěná na to být jeptiškou.“ Znovu upila. „Přesně jako jsi ty nebyla stavěná být policajtkou.“

Val ucítila přesně totéž nenápadné vnitřní napětí, které jí nedalo spát, když pomyslela na neslavný konec své kariéry. Chtěla se bránit, hádat se do krve, vysvětlit Freye, že byla dobrou policajtkou, ale veškeré úsilí by zde bylo marné. Náhle dovnitř pronikl otevřeným oknem závan prudkého větru, žaluzie zachrastily a připomněly jí, jak to zvorala. „No, teď už si s tím nemusím dělat hlavu, ne?“

„Počkat, nemyslela jsem...“

„Já vím.“ Mávla rukou ve vzduchu, jako by se ohnala po líné mouše. „Nedělej si s tím hlavu.“ Jenže šlo o bolestné téma, propalovalo jí přímo díru v mozku a nedalo jí spát. Stáhla okno dolů a zahlédla v něm svůj nejasný obraz: strašidelně bledá pleť, výrazné a ostře řezané lícní kosti, velká ústa se stočenými koutky a ustarané oříškově hnědé oči. Kudrnaté tiziánové vlasy měla vyčesané a stažené do dlouhého culíku. Kristepane, vypadá hrozně. Po všech stránkách. Když zajišťovala okno zástrčkou, zkřivil její odraz déšť. „No jo, máš pravdu. Vypadám hrozně.“

„Není to nic, co by nespravily tři dny spánku.“

Val o tom pochybovala.

„Už ti někdo řekl, že si děláš moc starostí?“

„Jenom ty.“

„Tak bys to měla brát jako slovo boží. Přestaň si lámat hlavu s Cammie, jo? Teď se vrhla na to, jak se stát jeptiškou. Zase ji to přejde.“ Freya zvedla koutek. „Překvapuje mě, že ji už dávno nevyhodili.“

Kdybys tak věděla..., pomyslela si Valerie, upíjela čaj a znovu se podívala z okna do černé noci, kde se do temnoty halily věže katedrály svaté Markéty, na niž nedohlédla.

Panebože, Freyo, kdybys tak věděla!

Slade Houston zamžoural do tmy. Pneumatiky starého pick-upu šustily po hladké silnici a stěrače měly co dělat, aby stačily odstraňovat přívaly vody. Přejížděl přes hranici do Louisiany. Vedle něj seděl starý pes Bo, voříšek nejasného původu, s čenichem přitisknutým na sklo okna spolujezdce. Bo každou chvíli pohlédl přímo na Sladea v naději, že tu zatracenou věc zastaví.

„Dnes v noci jedem, hochu,“ vysvětloval mu Slade, když manipuloval s rádiem, ve kterém strašně praskalo. Našel stanici, která hrála klasickou country od Johnnyho Cashe, ale ani text písničky ho nedokázal rozptýlit od myšlenek, v nichž se vracel ke svému důvodu, proč sedí uprostřed noci za volantem. Bláhový počín – alespoň dle názoru jeho bratrů Traska a Zanea, kteří mu to jasně sdělili, když těsně před západem slunce nosil věci do fordu.

„Krucinál, proč vůbec chceš mít s tou ženskou něco společného? Nechápu,“ mumlal si pod vousy Trask, prostřední z bratrů. „Jen zase budeš nešťastný.“

„Ještě víc než předtím,“ dodal nejmladší Zane.

Ne že by se jich Slade prosil o radu. Nakládal do pick-upu spací pytel a plátěnou tašku. Nakonec pískl na psa.

„Jen se tady o to postarejte. Nebudu pryč dlouho,“ prohlásil Slade, když se objevil Bo – odjakživa kulhal a měl natržené ucho – a skočil do kabiny. Slade zabouchl dveře a cítil rozhořčené podmračené pohledy svých bratrů.

„Jak dlouho?“ zeptal se Zane.

„Ještě nevím. Uvidíme.“

„Ať neprohloupíš,“ nabádal ho Trask.

„Proč s tím teď začínat?“ Slade blýskl úsměvem, aby odlehčil situaci, ale nezabralo to. Ani jeden z bratrů jeho úsměv neopětoval, oba na něj jen upírali oči a zatínali zuby.

Skvělé.

Nicméně to nebylo překvapení. Žádný z nich neměl Valerii rád už před manželstvím a jejich názor se za léta nezměnil.

Slade se snažil hodit problém s bratry za hlavu a vyšplhal za volant. Otevřeným oknem zaslechl, jak se cvrčci pustili do večerního koncertu, a na pozadí zářivých odstínů oranžové a zlaté viděl siluety kopců na západě.

Trask nemínil hádku ukončit. „Máš v plánu zase si ji sem převzt?“

„Valerii?“ zeptal se Slade, jen aby bratra naštvál. Jako by šlo o někoho jiného. „Zatím nevím.“

„Jestli si s ní znovu začneš,“ varoval ho Trask, „tak jsi ještě větší blázen, než za jakého jsem tě měl.“

„Ona stejně nebude chtít, i kdybych ji o to požádal.“ Což byla pravda.

„Je hrozná. Nosí smůlu,“ připomněl mu Zane.

„Jako bych to nevěděl.“ Nicméně stejně nastartoval motor zaprášeného pracovního auta, kousek zacouval a musel manévrovat, aby auto na štěrkové cestě obrátil do protisměru. Přitom ani na vteřinu nepohlédl na oprýskaný patrový ranč, v němž vyrostl. Dupl na plyn. Nenamáhal se sledovat světlo zapadajícího slunce na planoucí obloze za stájami s popraskanými korouhvičkami ve tvaru mustangů. Starý ford nadsakoval po nerovné cestě, podvozkem zachytával uschlou trávu a čirok a ujížděl podél dlouhých lánů polí a luk s dobyt看em a koňmi, po pozemcích, které s bratry zdělili po otci.

Na ztemnělé obloze kroužil jestřáb. Slade míjel starý větrný mlýn, osamělý a nehybný v tetelícím se vzduchu. Dobré znamení, ne?

Zapnul rádio a odbočil kolem otlučené poštovní schránky na silnici. Projel městečkem se zvláštním jménem Bad Luck, tedy Smůla, a pokračoval do San Antonia, kde najel na dálnici I-10, rovný široký asfaltový pruh přímo na východ. Svě bratry, Texas a slunce nechal daleko za sebou.

Aby dohnal ženu, která ho nechtěla.

V přihrádce na rukavice měl rozvodové papíry, kdyby na tu hořkou záležitost náhodou zapomněl.

5

Zavolali chvilku po půlnoci.

Montoya zasténal, převalil se na posteli a zvedl mobil. Zatímco se jeho manželka Abby zachumlala pod pokrývku, mluvil tiše do telefonu a vyklouzl z postele, jako již snad stokrát. Pracoval jako detektiv u neworleanské policie. Telefonáty pozdě v noci nebo nad ránem byly součástí jeho práce.

„Co zase?“ zeptala se Abby tlumeným hlasem, když zavěsil, shodila ze sebe deku a odhrnula si z očí pramínek vlasů.

„Mrtvá žena. Jeptiška. Zřejmě vražda.“

Abby se vztyčila, opřela se o polštář a rozsvítila lampičku. „Jeptiška?“

„Alespoň podle policisty, který přijímal nouzové volání.“ Vklouzl do roztrhaných džínů, které si večer přehodil přes pelest postele, našel ve skříni čisté tričko a přetáhl si ho přes hlavu.

„Proč by někdo vraždil jeptišku?“ Shrnula si vlasy dozadu, ale neposlušné vlny jí stále padaly všemi směry.

„Nevím, ale zjistím to.“ Roztáhl koutky, poctil manželku neveselým úsměvem a vzpomněl si na dávno uplynulá léta, kdy byla zavražděna jiná jeptiška – jeho vlastní teta. „Za to mi přece platí těžký prachy.“

„No jo, jasně.“ Snažila se upravit si nějak vlasy, ale neusmívala se. „Hlavně dávej pozor.“

„Vždycky dávám pozor.“ Zamířil ke dveřím.

„Haló! Nezapomněls na něco?“ zeptala se a vystrčila bradu jeho směrem, jako by žadonila o pusy.

„No jo, jasně!“ Vrátil se ke skříni, našel zamčenou bezpečnostní schránku, do níž si ukládal zbraň, a vytáhl ji. Jakmile si ji zapnul do podpažního pouzdra, oblékl si koženou bundu a vyrazil ke dveřím.

„Umíš bejt pěkněj hajzlík, když chceš,“ ucedila.

„Já chci *vždycky*.“

„Je mi to jasný.“ Ale oči se jí rozzářily a mírně nazrulé světlé vlny, které jí rámovaly obličej, vypadaly neuvěřitelně sexy. „Jsi teď už otec, takže... radši zbytečně neriskuj, jo? Chci, aby Benjamin znal oba své rodiče.“

Upravil si zbraň v podpaží, znovu pokoj přešel a jemně ji strčil zpět do postele. „Já to chci taky.“ Lehl si na ni a prudce ji políbil, zasunul jí jazyk do úst, dlaněmi jí pevně stiskl zadek. „Počkej na mě,“ zašeptal jí do ucha.

„Ani omylem, detektive,“ opáčila, ale v hlase jí zněl úsměv a on měl co dělat, aby dokázal nasměrovat myšlenky k nadcházejícímu vyšetřování a zapomněl na tlak ve slabínách a příval krve na jedno místo, což byla jeho obvyklá reakce na manželku. Stačilo, aby jen se zájmem pozvedla jedno obočí, a okamžitě ho vybudila. Panejo, ten tedy dopadl...

„Otrok rozkroku,“ dělal si z něj pravidelně legraci jeho bratr Cruz.

V případě Abby měl Cruz rozhodně pravdu.

„Vrátím se, jak to jen půjde. Buď připravená.“

„Bože můj, nech si ty kecy, Montoyo,“ povzdechla si a znovu se zachumlala pod pokrývky a přikryla si své krásné nazrulé lokny polštářem. „A dávej si pořádnýho majzla, abys nevzbudil Benjaminu, jo? Jinak tě budu muset zabít.“ Její hlas zněl sice tlumeně, ale on pochopil. Opravdu neměl v úmyslu svého tříměsíčního syna burcovat.

Montoya se při odchodu z ložnice usmál a málem zakopl o Hersheyho, velkého hnědého labradora, který byl za dveřmi do ložnice vždycky na stráž, a teď se namáhavě stavěl na mohutné tlapy a zablokoval celou chodbu. Vrtěl ocasem a bušil s ním do starožitného příborníku. Hershey byl jako vždy připraven na všechno, zejména na to zaujmout v posteli Montoyovo místo.

„Na to laskavě zapomeň. Potřebuje se vyspat do krásy.“

„Slyšela jsem to!“ zavolala Abby otevřenými dveřmi.

Hershey pochopil zvuk jejího hlasu jako přímé pozvání a pe-
lášil do ložnice. Malý tmavý stín, náladový kocour Ansel, sesko-
čil z příborníku a psa do ložnice následoval.

„No skvělý.“ Montoya bojoval s obouváním. Neměl čas při-
volat psa zpět a usoudil, že Abby si se zvířaty dokáže poradit.
Pohyboval se podle modravých nočních světél a procházel chod-
bou svého dlouhého propojeného dvojdomu do kuchyně a přes
obývací pokoj až k hlavním dveřím. Noc byla dusná. Tma nasy-
cená vlhkostí. Ve vzduchu se vznášel pach líně tekoucí Missis-
sippi. Hustě pršelo, déšť skrápěl ulici, když přebíhal přes pod-
máčený dvorek na příjezdovou cestu a skočil do svého mustanga
na pohodlnou koženou sedačku. Zabouchl dveře, zasunul klíč
do zapalování a motor se rozburácel.

Hlavou mu vrtalo, co se to v konzervativní církvi sakra děje,
zapnul stěrače a dupl na plyn. Sirénu nepouštěl. Ani majáček.
Poslouchal jen cvakání stěračů, otírajících kapky deště z přední-
ho skla a noční rozhlasový pořad doktorky Sam, psychologky,
jejíž známý hlas se linul z reproduktorů. Zamračeně projížděl po-
vědomými ulicemi a vybavoval si jiný případ, v němž byla mo-
derátorka Sam zamýšlenou obětí. Samantha Walkerová se však
naštěstí útoku vyhnula a dodnes pomáhala lidem, kteří volali
do rádia pro radu.

Projížděl deštivou blátivou nocí. Na silnicích byl jen slabý
provoz. Dorazil ke klášteru svaté Markéty a uviděl policejní auta
se zapnutými majáčky zaparkovaná porůznu kolmo přes silnici.
Půlkruhové příjezdové cestě vévodil hasičský vůz a pod jedním
z obrovských starých dubů u objektu stála zahálející sanitka.

Montoya zaparkoval jako další v řadě a zamířil ke katedrá-
le, velké stavbě s vysokými věžemi, zvonící a vitrážovými okny,
v jejichž ozdobných sklíčkách se odrážela červená a modrá svět-
la majáček zaparkovaných aut. Z konců okapů zlověstně zíraly
chriče, strašidelné dračí hlavy pozorující posvátnou půdu s po-
tměšilým zájmem, zosobňovaly zlo v ostrém kontrastu s křížem,
který se tyčil nad nejvyšší chrámovou věží.

Zarazil se u širokých dveří, oficiálně nahlásil svůj příchod
na místo činu a ihned dostal instrukce od jednoho z uniformo-

vaných policistů, kteří drželi hlídku. Rychle obešel katedrálu až k bočním dveřím a odtamtud pokračoval krátkou chodbou do kaple, což byla menší stavba vmáčknutá mezi obrovitým chrámem a něčím, co vypadalo jako klášterní zahrada.

Vstoupil dovnitř a přívál nostalgie ho přenesl do dětství, kdy ho matka spolu s dalšími sourozenci brávala každou neděli na mši. Byl zde stejný pach kadidla a hořících svíček, malé plamínky mihotavě ozařující interiér vrhaly pokroucené stíny, slyšel tlumené hlasy a nahlédl do temného prostoru s úzkými vitrážovými okny.

Vzhlédl k obrovskému kříži a spíše ze zvyku než z nějakého přetrvávajícího přesvědčení se automaticky pokřížoval.

Policisté mluvili polohlasem s několika lidmi v zadní části kaple, ale Montoya si jich nevšímal, protože zahlédl Ricka Bentze, svého dlouholetého partnera po celou dobu, kdy působil u policie. Rick stál nedaleko oltáře.

Bentz byl přinejmenším o patnáct let starší než Montoya, téměř jiná generace. Byl podruhé ženatý, nedávno se jim narodilo miminko a vrásky na jeho širokém obličejí a pramínky šedin ve vlasech jasně svědčily o nedostatku spánku. Stále ještě kulhal po svém posledním zranění, ale jinak by si Bentzovo vypracované tělo nezdalo s boxerem těžké váhy. Dnes měl na sobě džíny, tričko, bundu a v obličejí zachmuřený výraz. Upíral pohled na podlahu u oltáře.

Montoya spěchal širokou uličkou a uviděl oběť ležící před první řadou lavic. Obličej měla zakrytý oltářní pokrývkou a na kamenné podlaze spatřil jen prameny rozhozených tmavých vlasů. Zdálo se, že mrtvolu někdo upravil – založil jí paže na hrudi a mezi prsty propletl dřevěné kuličky růžence. Oběť měla na sobě zežloutlé chatrné svatební šaty, nohy bosé, na prsteníku levé ruky stříbrný kroužek.

„Kdo je to?“ zeptal se.

„Jedna z místních jeptišek,“ odpověděl Bentz. „Sestra Camille.“

„Zabili ji tady? U oltáře?“

Jako obětního beránka.

„Myslím, že ano. Vykazuje jisté známky zápasu, má škrábance na chodidlech, zlomený nehet na ruce.“ Bentz ukázal na pravicí oběti. „Doufejme, že útočnicka podrápala, a má tedy za nehty vzorky kůže toho mizery.“

Je možné, že by měli takové štěstí v podobě vrahovy DNA? Montoya o tom pochyboval.

„Zatím jsme nenašli sekundární místo činu.“ Bentz se rozhlédl po kapli až ke dveřím. „Ale, kruci, tady je to velké.“

A zatraceně dobré místo pro vraždu, pomyslel si Montoya a prohlížel si mohutný kříž nad oltářním stolem.

„Katedrála, klášter a pozemky zabírají větší plochu než městský blok,“ pokračoval Bentz, stále zamračený.

„Bylo to tu uzamčené, že? Za branami.“

„Všechno se na noc zamyká, dokonce i hlavní vchod do katedrály. Buď se sem vplížil před uzamčením, nebo patří do místní komunity.“

Montoya se nad přikrytou mrtvolou zamračil. Žena byla štíhlá, ruce zkřížené na hrudi, prsty svíraly růženec. „Máme fotografie?“

„Jo.“

Montoya si navlékl latexové rukavice, sklonil se a zvedl dlouhou, tenkou oltářní pokrývku, aby se podíval na upřený pohled krásných očí mrtvé ženy.

Ženy, kterou znal.

Intimně.

Hajzl!

Měl pocit, že dostal ránu na solar. Prudce se nadechl. Krev mu ztuhla v žilách. Na okamžik měl dojem, že se pozvrací.

„Říkals, že je to sestra Camille?“

„Jo. Tak nám to aspoň sdělila matka představená. Její občanské jméno zní...“

„Camille Renardová.“ Montoya pevně zavřel oči. Snažil se najít pevnou půdu pod nohama. Jak se to mohlo stát? Proč? Ježíšikriste, ani nevěděl, že je Camille ve městě! Jen silou vůle oči zase otevřel. Spatřil Camillinu bledou tvář a skelný pohled. „Do prdele, krucinál,“ zašeptal přes zaťaté zuby.

„Znáš ji?“

„Znal jsem ji. Dávno.“ Hlavou mu bleskla vzpomínka, kterou by raději vymazal, pročísla mu mozek jako blesk. Camille Renardová. Tak plná života. Milovala zábavu. Tak... rozmarná. Ze všech žen, které kdy znal, nejméně pravděpodobná na dráhu jeptišky skládající řeholní sliby. „Byla to chvíli moje holka na střední.“

„A do pr... Teda pro lásku boží.“ Bentzovi potemněly oči oba-
vami. „Hlavně mi neříkej, že jste spolu i spali.“

Montoya zatínil zuby víc a víc. „Tak jo. Neřeknu.“

„Ale chodili jste spolu.“

„Na střední.“

Tehdy to stačilo, aby přišel o panictví a ona o panenství.

6

Sestra Maura vklouzla pod pokrývku na úzké posteli a odložila si brýle na maličký noční stolek, málem přitom srazila hromádku knih, které umístila pod nástěnný svícen. Stará matrace, tvrdá jako kámen, pod její vahou zaúpěla. Nahmatala modlitební knížku, kterou ukrývala pod prostěradlem těsně u stehna, ale oči nezavřela.

Malým oknem pronikaly záblesky modrého a červeného světla z majáčků policejních aut zaparkovaných venku a zalévaly stěnu vedle dveří. Vybílené stěny zbarvily tepající barevné záblesky, takže i malý křížek připevněný nade dveřmi náhle získal tvrdé obrysy.

Připadalo jí, že přesně v pauzách mezi záblesky vnímá tlukot svého srdce.

Výborně.

Ve tmě se usmála, prsty projížděla ohmatané stránky modlitební knížky, ale nemodlila se, nevyhledala si ani žalm, ani chvalozpěv. Teď ne; určitě ne teď, když se tady toho tolik děje, tolik vzrušujících věcí.

Tlumené hlasy se rozléhaly starobylými chodbami a pode dveřmi jí pronikaly do cely.

Byla rozrušená a nemohla si pomoci.

Přesvědčovala se, aby zůstala v posteli a předstírala spánek, nebo – pokud ji někdo zahlédl – řekne, že byla na toaletě. Překónávala nutkání znovu vstát. Dokonce mohla tvrdit, že má menstruaci, a proto se vzbudila. Nikdo by si to nemohl ověřit.

Anebo ano?

Někdy přemítala, zda si matka představená, ta stará čarodějnice jako vystřižená ze středověku, náhodou neevduje menstruační cyklus každé z nich. Mauru by to nepřekvapilo. Koneckonců zde panovaly zkosnatělé podmínky, neuvěřitelně archaické, a sestra Charity pevně lpěla na svém režimu, jako by jí ho skutečně nadiktoval samotný Bůh.

Opravdu?

Copak se Bůh stará o to, kdy člověk ráno vstane? Kdy pozře snídani? Kdy se postí? Mauře se to nezdálo. Stejně tak nevěřila, že by se Bůh zajímal, jaké knihy čte nebo jak se obléká, případně zda dokonale vysmýčila svou celu. Nepředstavovala si zkrátka Boha se stopkami v ruce ani jako žalárníka.

Jenže matka představená ano.

Taková otrava.

Ale pro Mauru už nikdy víc. Rozhodně ne navždy.

Klášter svaté Markéty byl jen stupeň na cestě k jejímu cíli, k cíli, kterého brzy dosáhne. Musí být jen trpělivá a ještě malou chvíli předstírat poslušnost.

Rozhořčeně ze sebe shodila pokrývku v naškrobeném bílém povlečení. Přehodila si přes rameno neposlušný cop a vyklouzla z postele. Pod chodidly cítila chladnou a hladkou podlahu. Pohlédla na odemčené dveře a po špičkách přešla k oknu. Vyhlédla ven. Její pokoj měl rohové okno, a když se postavila na špičky, viděla jedním směrem přes střechu kláštera do zahrady, a když natáhla krk, tak i boční stěnu kláštera a přes masivní zeď i ulici, kde spatřila televizní přenosový vůz, jak se blíží po silnici a světlo reflektorů se odráží od vlhkého asfaltu.

Usmála se do tmy a zvony se opět rozezněly.

Teď se možná odhalí hřichy kláštera svaté Markéty.

Montoyovi se stáhlo hrdlo, když zíral na bezkrevný obličej Camille Renardové. Byla stále krásná, dokonce i po smrti; s hladkou pletí, ničím nenarušenou. Velkýma očima vzhlížela vzhůru a upírala pohled do prázdna. Už nikdy nic neuvidí.

Sevřely se mu útroby. Zafal zuby a vzpomínal, jakou ji znal na střední škole.

Plnou života.

Neustále provokující.

Hezkou a chytrou.

A proklatě přitažlivou.

„Zatraceně,“ zamumlal polohlasem. Co se tady stalo?

Snažil se koncentrovat, zůstat v přítomnosti, zaplašit představy Camille jako dospívající dívky, které se mu míhaly hlavou.

„Hej!“ Bentz na něj zíral. „Jsi v pohodě?“

„Jo,“ zalhal. „Co se tady sakra stalo?“ Sjel pohledem od jejího obličeje ke zkrvavenému výstřihu potrhaných šatů. Karmínové kapičky jí lemovaly hrdlo jako náhrdelník.

„Ještě nevím,“ pokrčil rameny Bentz, v očích stále tvrdý a távavý výraz. „Poslyš, Montoyo, pokud jsi ji znal, neměl by ses podílet na vyšetřování.“

Montoya Bentzův návrh ignoroval. Pro tuto chvíli na případu pracuje. Dokud mu něco nenaznačí kapitán nebo okresní návladní nebo někdo z vyššího ranku, než je jeho partner, nemíní odejít. „Je pro mě těžké uvažovat o ní jako o jeptišce.“ Neklidnými prsty si prohrábl vlasy.

„Slyšíš, co ti povídám?“

„Jo, jo, ale nemíním dělat nic, čím bych mařil vyšetřování.“ Montoya upíral pohled na Camillino nehybné tělo a nemohl si pomoci, aby nepřemýšlel nad tím, zda svého útočníka znala. Věděla, že se na ni vrhl? Nebo byl vrahem někdo neznámý?

Nebylo to poprvé, kdy se nacházel na místě činu, kde byl zavražděn obyvatel kláštera. Jeho teta trpěla vinou maniaka a nakonec jeho rukou i zemřela při případu, který Montoya před lety vyšetřoval. Právě tehdy poznal svou nynější ženu.

Po zádech mu přeběhl mráz. Vzpomínka jako ledový prst přejíždějící po páteři. Podíval se na Bentze, který se pořád mračil jako kakabus, což dělával vždycky, když se zamyslel.

Rozezněly se kostelní zvony.

Jedna hodina ráno.

Montoya si dřepel vedle oběti, díval se jí do stále krásného obličeje a pak obrátil pohled ke zkrvaveným krajkám jejích šatů.

„Co mají znamenat ty svatební šaty?“

„Zatím nevím.“

Ukázal na malé červené kapičky, které zbarvily výstřih ze staré krajky.

„Krev oběti? Dal si tu práci, aby jí nakapal krev na šaty?“

„Myslím, že jo,“ kývl Bentz.

„Co to tady máme za úchyla?“

„Duševně chorý. Zvrácený.“ Bentzovy oči vypadaly unaveně, vrásky u koutků očí se mu zvýraznily. „Copak to nejsou všichni?“

„Jo.“

„Zdá se, že náš člověk jí udělal krví jakýsi náhrdelník.“

„Možná ne její krví, ale svou,“ zamyslel se nahlas Montoya a prohlížel si potrhané záhyby svatebních šatů.

„Ale ne. Nemůžeme mít takové štěstí, že by nám po sobě něco zanechal.“

„Je znásilněná?“

„Zatím nevíme.“ Bentz se zamračil. „Myslím, že většina jeptišek, které se neprovdaly, jsou panny.“

Montoyovi se sevřel žaludek. Zakázal si vzpomínat na sebe a Camille na krátké pohovce v domě jejích rodičů, když tehdy odjeli. Nechtěl myslet na Camillina krásná ňadra, pevná, s tmavými ztvrdlými bradavkami. Díval se na zažloutlou látku svatebních šatů a zavrtěl hlavou. „Kde jsou tedy její skutečné šaty? Oblečení, které na sobě měla, než si oblékla tohle.“ Zamračil se. „Nebo ji vrah převlékl až po útoku?“

„Nezdá se, že to udělal až po její smrti. Pokud jde o její oblečení, už mi ho pár chlapců hledá. Nejlepší odhad je ovšem ten, že byla v noční košili. Režim kláštera je poměrně přísný. Zhasíná se v deset, to jsou všichni v posteli. Nejsme si jisti dobou smrti, ale tělo bylo objeveno kolem půlnoci. Žena, která ho našla, slyšela, jak odbíjejí farní kostelní hodiny.“

Montoya pohlédl za lavice na skupinku svědků shromážděných v zadních prostorách kapele. Kněz a jedna jeptiška byli zcela oblečení, zatímco mladší žena se chvěla v příliš velkém plášti. Měla vlhké vlasy a oči s prázdným, skelným výrazem člověka, který je v šoku. Montoyovi byla čímsi povědomá. Znovu ho zaplavila vlna strachu.

Co má být kruci tohle?

„Ta mladší žena, sestra Lucia, našla oběť. Tvrdí, že údajně něco slyšela, ale nedokáže to přesně vysvětlit. Nicméně vstala z postele, aby si to ověřila, a našla sestru Camille.“

Sestra Lucia.

Sestra Camille.

Hajzl jeden, tohle nabírá čím dál horší obrátky.

Nevyslovil to nahlas, jen poznamenal, co bylo zjevné. „Ta starší jeptiška má na sobě hábit.“

Bentz přikývl. „Není to zrovna pokroková farnost.“

Montoya, stále ještě v dřepu, se naposledy podíval na oběť. Camille měla kolem dlouhého bledého krku řadu pohmožděnin a hlubokých škrábanců, jako by ji někdo škrtil smyčkou. Ihned mu hlavou bleskla spontánní vzpomínka na to, jak ten krk laskal a líbal ji do prohlubně pod uchem. Sevřel se mu žaludek.

Co to muselo být za netvora, který jí to udělal?

A proč? Koho Camille tak naštvála? Nebo byla náhodným cílem?

Vstal a přesunul pozornost zpět k sevřené skupince lidí stojících v ústraní za poslední řadou lavic. Se starší ženou v hábitu jeptišky hovořil uniformovaný policista, zatímco sestra Lucia poslouchala a choulila se pod pláštěm. Asi šedesátiletý kněz s řídoucimi šedivými vlasy a v brýlích bez obrouček vypadal rozčuchaně a dokonce i v matném světle mu byly jasně vidět vrásky na vysokém čele.

„Takže tělo našla sestra Lucia. Musel to být šok.“ Montoya se díval na rozechvělou dívku, která se svým bledým obličejíkem a mokkými kudrnatými vlasy vypadala jako ztracenec. Samozřejmě ji také poznal. Lucia Costová. To snad není možné! Žaludek se mu svíral stále víc.

„Jakmile sestra Lucia zakřičela o pomoc,“ vyprávěl Bentz, „zareagovala matka představená, tedy sestra Charity – což je ta starší žena.“ Bentz kývl bradou k vyšší jeptišce, která vypadala jako hromada černé látky korunovaná bílým šátkem zajištěným čepcem. „Charity Variscová.“ Bentz se znovu podíval do malého notesu, aby jméno ověřil podle poznámek. „Slyšela sestru Lucii křičet a přiběhla za ní. Když se sem dostala, pokusila se oběť

oživit a Lucii poslala zavolat policii a sehnat hlavního farního kněze.“

„Kdo přes oběť přehodil oltářní pokrývku?“

„Velebná matka,“ odpověděl Bentz, a když Montoya otevřel pusou, aby protestoval proti zásahům na místě činu, zvedl ruku. „Já vím, já vím. Už jsme to probírali. Tvrdí, že ani nepomyslela na porušení nebo pozměnění místa činu. Chtěla jen projevit úctu oběti.“

Montoya na ženu, o níž hovořili, vrhl další pohled. Vysoká, mohutná postava, sevřená ústa, planoucí pohled upřený na policistu. „Jaký je vztah matky představené k oběti?“

„Takový, jaký je nabíledni. Sestru Camille poznala před dvěma lety, když Camille vstoupila do kláštera.“

„A co kněz?“

„Kněží. Množné číslo. Ten starší je otec Paul Neland. Je tady hlavním knězem a bydlí v objektu kláštera v bytě vedle mladšího kněze – otce Francise O'Toola.“

Když Montoya zaslechl to jméno, škulbl hlavou. „Otec O'Toole? Frank? Kde je?“

„Už ho odvedli k sepsání výslechu. S ostatními udělají totéž.“

Dva policisté začali sevřenou skupinku oddělovat. Sestra Lucia na něj prosebně pohlédla a pak spěšně odešla, zatímco matku představenou vedli opačným směrem.

Montoya cítil, jak mu v zátylku začíná tepat bolest. Je zde příliš mnoho známých tváří. Nejprve Camille, pak Lucia a teď ještě Frank O'Toole? Co je to za náhodu? „Víš něco o kněžích?“

„Starší kněz, otec Paul Neland, je tady zhruba deset let, což je nejdéle hned po matce představené, která klášter vede už téměř dvacet let. Ještě předtím pracovala s Nelandem ve stejné farnosti někde na severu – v Bostonu myslím. O'Toole je tady krátce. Nečelých pět let.“

„Musím s ním mluvit. Frank O'Toole...“ vydechl Montoya.

Bentz dlouze hvízdal a upřel na partnera pohled, jako by mu četl myšlenky. „Kristepane, Montoyo, nepovídej, že ho taky znáš.“

„Jo,“ přikývl Montoya a nový směr vlastních úvah se mu vůbec nezamlouval. „Znám ho.“

Valerie seděla se zkříženýma nohama na pomačkaném prostěradle na posteli a naposledy se pokoušela zapnout svůj vzpurný počítač. „Dělej, dělej,“ povzbuzovala pomalý stroj. Vydával vrzavé zvuky, až bolestně mhouřila oči, když čekala, až obrazovka zabliká a oživne.

Bylo téměř půl druhé ráno. Déšť ustal a měsíční světlo prodlírající se mezi mračny vrhalo přízračné stíny na vlhké křoví za oknem.

Fyzicky se cítila unavená, ale mozek jí neustále pracoval. Vířily v něm myšlenky jako elektrické výboje. Chtěla si ještě jednou naposled zkontrolovat e-maily, než zhasne a bude doufat, že se dočká spánku. Ačkoli se možná nedočká. Zatracená nespavost. Už od puberty se jí spánek vyhýbal, když měla starosti. Vyzkoušela všechno od prášků až po téměř naprosté vyčerpání těla, ale nezdálo se, že by něco pomáhalo, aby usnula na víc než dvě noci po sobě.

To je tím rozvodem.

A starostmi o Camille.

Když čekala, až se rozsvítí obrazovka, zastavila se pohledem u jediné Sladeovy fotografie, kterou si nechávala. Jel na svém oblíbeném koni, statném šedém valachovi jménem Stormy, a v patách mu běžel jejich voříšek, poloviční ohař jménem Bo. Na pozadí slunce, které zalévalo horský hřeben růžovou a oranžovou září, vypadal Slade Houston každým coulem jako osamělý texaský kovboj. Fotografii pořídila sama Valerie a rozhodla se ponechat si ji jako památku na své manželství. Všechny ostatní obrázky spálila – momentky i profesionální fotografie z jejich malé svatby. Tuto fotku zničit nedokázala. Přesvědčovala se, že důvodem, proč si ji nechává, je právě Bo. Jinde ho vyfoceného neměla.

Jenže v hloubi duše věděla, jak je to doopravdy.

„Masochistko,“ zabručela a natáhla ruku, aby fotografii položila na hromádku účtů, které jí připomínaly nejistou finanční situaci jejich penzionu. Nechtěla v tuto dobu uvažovat o svém bídném bankovním kontu ani netoužila přemítat o rozpadlém

manželství. Znovu pohlédla na položený rámeček. Zítra fotku vyhodí do koše.

Možná.

Počítač náhle zablikal, ožil a ona se rychle pustila do otevírání e-mailů, probírala se všemožnými spamy, dokud nezahlédla to, co hledala. Jedinou zprávu z adresy SesCamA. „Díkybohu za internet,“ vydechla polohlasem a klikla na adresu, aby e-mail otevřela.

„Oukej, Cammie, co se děje?“ zeptala se Val, když se objevil krátký vzkaz.

Rozmyslela jsem si to. Už to u svaté Mark. nevydržím. Odcházím. Však víš proč.

„Ach, Cammie,“ povzdechla si Val s těžkým srdcem. Samozřejmě věděla, proč sestra z kláštera odchází. Camille byla totiž těhotná.

7

„Ty znáš Franka O'Toola *plus k tomu ještě* Camille Renardovou?“ přimhouřil Bentz oči a pohlédl na Montoyu.

„Jo. Ze střední.“ Montoya tomu stále nemohl uvěřit. Jak to, že tolik lidí, které si vybavoval z malé střední školy, skončilo v klášteře svaté Markéty a dívka, s níž přes půl roku chodil, mu navíc leží mrtvá u nohou? S námahou polkl a pohlédl na podlahu, kde se už nad mrtvou nakláněl člověk z úřadu koronera. Montoya znovu pohlédl Bentzovi do očí. „A to není všechno,“ připustil a vůbec se mu to nelíbilo. „Tamhleta jeptiška,“ ukázal jedním prstem na chvějící se Lucii Costovou. „Tu sice blíže neznám, ale nějakou dobu chodila s mým bratrem Cruzem, který je o pár let mladší než já. Ona je podle mého ještě o něco mladší než on. Než nastoupila na střední, já jsem už byl pryč.“

„Takže jsi tady mezi svými...“ Bentz zamyšleně mhouřil oči.

„Jsem z toho děsně nadšený.“ Podmračeně couvl od mrtvé a zeptal se: „Kdo sem přijel z policie jako první?“

„Oznámení přijal Amos,“ odpověděl Bentz.

Montoya vyhledal očima policistu hovořícího s roztřesenou dívkou. Joe Amos byl u jejich sboru nováček. Vysoký černoch s velkým břichem a kávovým odstínem pleti zdůrazněným sprškou tmavších pih na obličejí. Montoya přešel před první řadou lavic ke sloupu, kde Amos poslouchal sestru Lucii.

„... a tak jsme otec Paul, otec Frank a ještě já běželi do kaple a...“ povídala právě, ale zalétla pohledem k Montoyovi a pře-

rušil se jí sled myšlenek. „Ach..., dobrý Bože!“ vytřeštila oči a o krok ustoupila.

„A co?“ vybídl ji Amos.

Lucia zamrkala, jako by nevěřila vlastním očím. „Ty jsi Cruzův bratr,“ zašeptala a zdálo se, že omdlí.

„Přesně tak.“

Nakřčila obočí a vypadala ještě ustaraněji. „Raymond nebo...“

„Reuben. Pracuju teď na místním policejním okrsku. Jako detektiv.“

Amos probodával Montoyu pohledem. „Vy dva se znáte?“

Montoya zavrtěl hlavou. „Chodili jsme na stejnou střední školu. Před léty. Byla přítelkyní mého bratra.“

„Hodně se mu podobáš,“ vydechla Lucia a přitáhla si plášť víc k tělu. „Cruzovi.“

„Slýchám to často.“ Montoya nemohl popřít to, co bylo zjevné, protože podobná slova slýchal dlouhá léta. Rodinná podoba se u nich projevila velmi silně.

Amos zvedl ruku. „Dobrá, ale vraťme se k vaší výpovědi. Zmínila jste se, že jste údajně něco slyšela. Co to bylo?“

„Já... nevím.“ Polkla. „Něco pronikavého. Probudilo mě to a hned jsem zneklidněla. Potřebovala jsem se hned pomodlit.“

„Výkřik?“ zeptal se Montoya. „Nebo volání o pomoc?“

„Ne..., nic, co bych mohla přesněji identifikovat.“

Opravdu?

„I tak jste vyšla z pokoje?“ naléhal Amos.

„Ano, jak jsem říkala, byla jsem nervózní, jako kdybych měla strašný sen, který si ale nedokážu vybavit. Věděla jsem, že už neusnu, tak mě napadlo, že se v kapli pomodlím. Někdy je to uklidňující.“ Lucia vypadala vyděšeně a droboučce, jako by chtěla zmizet mezi stíny.

Amos sklopil pohled ke svým poznámkám, které si naškrábal téměř nečitelným rukopisem. „Takže pak jste našla mrtvou, viděla někoho odcházet, volala jste o pomoc, potkala jste sestru Charity, zašla do kanceláře, telefonovala na policii, pak běžela zpátky do kaple poté, co jste probudila oba kněze. Vlastně ne. Jen otce Paula. Otec Frank už byl vzhůru. Je to tak?“

„Jo,“ kývla pomalu.

Chtěla si rekapitulovat své výmysly nebo se naopak pokoušela na něco si vzpomenout?

Amos se poškrábal na bradě. „Co následovalo?“

„Ach!“ Lucia odtrhla pohled od Montoyi. „Pak..., ehm..., jsme čekali. Otec Paul znovu zkontroloval sestře Camille pulz. Všichni jsme se za ni modlili.“ Lucia začala mluvit ochraptěle, zčervenal jí nos a oči se jí zalily slzami. „A... po několika minutách jsem slyšela sirény a přijeli jste.“ Zhluboka se nadechla, přitáhla si k sobě plášť ještě těsněji a zmlkla.

„Tys našla oběť?“ zeptal se Montoya.

„Právě jsem mu všechno vyličila.“ Pohlédla na Amose.

Montoya se nemínil nechat odpálkovat. „Tak mi to rychle zopakuj.“

Zdálo se, jako kdyby se stahovala do sebe a na chvíli se celá zmenšila. Pak se jí podařilo znovu popadnout dech a předložila mu svou verzi nočních událostí hezky od začátku. Jakmile matka představená zareagovala na její volání o pomoc, zatelefonovala na policii, narazila v ambitu na otce Franka, probudila spícího otce Paula a vrátila se do kaple s oběma kněžími.

„Ještě jste se mi zmínila, že jste zahlédla někoho odcházet z kaple, když jste do ní poprvé vstoupila,“ přerušil ji Amos.

„Já... myslím, že to tak bylo.“

Montoya se zeptal: „Nevíš to jistě?“

„Ne..., někdy jsem tak trochu... náměsíčná..., může to být tudíž...“ – maličko nadzvedla rameno – „třeba nějaký prelud, myslím.“

„Počkej. Jsi náměsíčná?“ podivil se Montoya. „Tos předtím neříkala.“

„Ne, já vím... Bylo to trochu jiné, ale...“ Vypadalo to, že má slzy na krajíčku. Zamrkala. „Těžko se to vysvětluje.“

„Ale v kapli jste skutečně slyšela, jak se zavírají dveře, i přes zvuk půlnočního odbíjení zvonů?“ naléhal Amos, který se nenechával ničím odradit. Ani ženskými slzami.

Lucia nějak znervózněla. Byla neskutečně vyděšená. „Vypadá to tak.“

Montoya si pomyslel: To není zrovna skálopevná výpověď. Vlastně Lucii nikdy dobře neznal, ačkoli jeden z jejích starších